

דף קיא.

עין משפט א.

הו"מ סימן רעו פעיף ד

ד. משפחת האם אינה קרויה משפחה, שאין האם יורשת את בנה ולא את בתה^ל. ואחין מאם אין יורשין זה את זה אלא כל אחד משפחת אביו יורש אותו.

* שתוקי שאין לו יורשין מן האב אין משפחת אמו יורשין אותו^מ אלא הרי הוא כגר ונכסיו הפקר.

ד. ה. האיש יורש את אמו והבת את אמה אם אין לה^נ בן שדינם בנכסי האם כמו בנכסי האב ששניהם יורשים אמם אלא שהבן וזרעו קודמין לבת.

דף קיא:

עין משפט א.

הו"מ סימן רעה פעיף א

א. אין הבכור נוטל פי שנים אלא בנכסי האב ולא בנכסי האם^ו, ואפי' הוא בכור לאב ולאם הרי הוא והפשוט חולקים בנכסי האם בשוה.

עין משפט ב.

אה"ע סימן צ פעיף א

א. הבעל^ע יורש את אשתו, בנ"מ, בנצ"ב ובמוחזק, אבל בראוי לה כגון מתה בחיי מורישה, אינו עומד במקומה ליירש מה שאשתו הייתה ראויה לירש. אם לא שכתב לה מורישה קרקע מחיים ופירות

ל. ממשנה ב"ב ק"ח ע"א ובגמ' ק"י ע"ב.

מ. מתרומת הדשן סי' שנ"ב.

נ. ממשנה ק"ח ע"א וגמ' קי"א ע"א.

ס. ממשנה פ"ח דבכורות ובדף נ"א ע"ב ויליף לה שם בנ"ב ע"א מקראי.

ע. כתובות ל"ח וע"ט ובתרא קי"ג ע"א. להרמב"ם בפ' א' הלכה ל' בעלה יורשה מדברי סופרים, ולהראב"ד ורשב"א יורשה מדאורייתא ועיין בב"ש.

פ. אפי' בנצ"ב שלא היה לבעל בהם אכילת פירות יורשם.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

לאחר מיתה, ^ז שאז הבעל יורש הקרקע.

הגה: ב. שטר חצי זכר שכותבין, אם יהיה זרע לבת, ומתה ואח"כ מת הזרע, ואח"כ מת אביה ^ק, הבעל יורש כח אותו השטר מכח זרעו שיירש אמו, והבעל יורש זרעו.

א ג. הבעל נוטל גם ^ר השבח בירושת אשתו, שהרי ברשותו השביח ולא הוי ראוי.

א ד. הבעל אינו יורש מלוות אשתו, כגון שמתו מורישיה והניחו מלוה ביד אחרים ^ש משנשאה ומתה קודם שגבתה אותם, אבל אם הניחו מורישיה נכסים אע"פ שלא גבתה אותם בחיים, ואפי' היו משועבדים לכתובת אלמנה ^ה, נקראים מוחזקים לבת, והבעל יורש אותם.

א ה. אם היה מלוה שלה ביד אחרים בשעה שנשאה ומתה קודם שגבתה, בעלה ^א אינו יורשה. אבל לותה לאחר מנ"מ ומתה קודם שגבתה, בזה בעלה יורשה ^ב וכל נכסים שאין לבעל רשות בהם והלוותה אותם

ז. ממדכי ריש פ' יש נוחלין, והיינו לאחר שיוורש הקרקע יורש גם הפירות שמקרי מוחזק, כ"כ הח"מ. וב"ש חלק עליו דפירות הוי ראוי ואינו יורש אותם, דביכולתו למכור אותם לפני כן ע"ש.

ק. ואחרי שמת הזרע מת אביה. וכתב הח"מ דאע"ג דאומדן דעתא הוא שאבי הבת לא היתה כוונתו על זרע קיימא שימות בחייו, רק כוונתו היתה שיבוא ממונו לבתו או לזרעה ולא לבעלה בזמן שאין לבתו זרע ממנו, מ"מ מאחר שהודה שחייב להבת, לא אמרינן אומדנא בהודאה, ע"כ טוב לכתוב אם תמות בתי בלא זרע קיימא "אחר מיתתי", דאז צריך שהזרע יהיה קיים אחרי מיתת האב וכן ראיתי נוהגין לכתוב כן.

ר. בתרא קכ"ה ע"ב, דכל הנכסים שלו וברשותו השביחו. ושאני בכור, וכן כתובה דאינן נגבות מהשבח שהשביחו היורשים לאחר מיתת הבעל דברשות היורשים השביחו. משא"כ כאן הכל ברשותו השביח. ח"מ.

ש. לאו דוקא ואפי' אחר שנשאה, וכתב הב"ח שזה טעות. ובפקדונות לא הוי ראוי והבעל יורש אותם כ"כ הח"מ.

ת. וה"ה משועבדים לבע"ח דקימ"ל מכאן ולהבא הוא גובה, וא"כ בשעה שמתו מורישיה הוי שלה והבעל יורשם. ח"מ.

א. ומ"מ אם היה עליה משכון יורשה הבעל שזה כגבוי דמי, ואפי' משכון בשעת הלואה. ומלוה שהיה לאשה ביד בעלה קודם ומתה קודם שגבתה ממנו, י"א דהבעל מוחזק, ובשו"ת הרשב"א כתב שבכה"ג הבעל יורש מחצה כמו לגבי בכור, כ"כ הח"מ.

ב. ב"י בשם הרשב"א בתשובה. והיינו נכסים שכתב לה אין לי רשות בהם, וה"ה נ"מ שאינו אוכל פירות מהם דיורשם, כך הסיק הח"מ.

אין הבעל יורש אותם.

אה"ע סימן נו פעיף א

א. הבעל יורש את אשתו מרגע שיצאה מרשות אביה אע"פ שלא נכנסה לחופה עדיין ג. כגון שהלך האב עמם ונכנס הבעל עמה בדרך לחצר ונתייחד עמה לשם נישואין ומתה ה"ז ירשנה בעלה.

ב. היתה אלמנה או בוגרת או יתומה, והלכה היא בעצמה מבית אביה לבית בעלה, ואין עמה לא בעלה ולא שלוחיו ומתה בדרך, אין הבעל יורש אותה.

ג. ממשנה וגמ' כתובות מ"ט ע"ב. אע"פ שלא נכנסה לחופה עדיין הואיל ונעשית ברשות בעלה ורק ליורשה ולא לשאר הדברים דאין מטמא לה ולא זוכה במציאתה ואין מיפר נדריה, כ"כ רש"י והר"ן. ולדעת התוס' מטמא לה ג"כ ומפר נדריה, ועיין בב"ש.